

JUBILEUM

VLADIMÍR LULÁK

1958 - 2018

Obsah

Obsah	3
Namiesto predslovu, alebo, skôr než otočíte list...	4
časť prvá: Verše nerania ...	7
Čo je to domov?	10
Čas krásnych čakání	12
Keď padal smútok ako popolček	14
Stačí tak málo	16
Dieťa	18
Spomienka na vzácneho človeka	20
Prvá láska	22
Nikdy na Teba nezabudnem, babka	24
Bohu vďaka	26
Najsilnejšie puto	28
Pýtam sa: Prečo?	30
Vďaka za všetko mama!	32
časť druhá: Šprímy – rýmy a iné drobné veršovizmy	35
Generačný problém	39
Maličká prosbička	40
Oslia story	41
Červená sa tráva, u nás sa to stáva	43
Ako bumerang	44

Namiesto predslovu, alebo, skôr než otočíte list...

Každý jeden sme dostali od Pána Boha do vienka nejaký dar - vlohy, talent - byť v niečom výnimočný. Vlado - píše - „skladá“ básne, aforizmy - ako ich on nazval „veršovizny“ - o živote, o veciach okolo nás, ktoré sa nás priamo aj nepriamo dotýkajú - niekedy anonymne niekedy trefne.

Keď napísal prvú básničku, ešte ako školopovinný - doma sme sa mu všetci smiali - že vraj zožral básnické „čerevo“ ... Nuž, všetci sa môžeme mýliť.

V Galzapresse má svoju stabilnú stranu, ktorú som v prvom čísle nazval - Z pera amatéra - niekedy si myslím, že by sme to mali premenovať - Z pera profíka - či mám pravdu alebo sa mýlim - posúďte sami ...

brat Jozef

„A povedz iba slovo...“

Každé slovo, každá veta, každý verš, každá strofa má svoj význam, svoju históriu, svoj príbeh... Najlepšie ich pozná ON.

Je úžasné nechať nahliadnuť aj iných do duše človeka, do jeho pocitov, do jeho myšlienok...

Som hrdá, že môžem napísať týchto pár riadkov ako ďakujem, za tie tvoje krásne, malé príbehy, ktoré pohladia dušu a srdce.

Neviem ako ostatní, ale ja si občas nad nimi poplačem, občas sa zasmejem, pretože časť tých príbehov dobre poznám. Sú mojou minulosťou, súčasnosťou a vždy ňou budú . Ďakujem za tie spomienky...

S láskou, sestra Mária

Verše nerania ...

časť prvá

Motto:

„Žime tak, aby bolo stále prečo žiť,
majme radosť z obyčajných vecí
a šťastie príde potichúčky samo,
nesmúťme za tým čo bolo,
ale radujme sa z toho, čo príde.
Život je krásny,
len ho treba vedieť žiť.“

VL

... s oblíbenou hračkou

Čo je to domov?

Domov

to je vlasť,
rodne mesto,
úsmev matky
čakajúcej vo dverách.

Domov

to je srdce
milujúcej ženy,
to je dom,
v ktorom si rástol,
prežil svoje detstvo,
to sú ľudia,
neznámi
aj blízki.

Domov

to je všetko
to dobré v Tvojom srdci,
všetko
na čo myslíš, keď si sám,
všetko to,
čo ťa privinie, keď nemáš nikoho,
všetko to,
čo ti dáva silu, keď padáš až na dno,
len to
je Tvoj opravdivý domov, len to.

... kde ste všeci?

Čas krásnych čakaní

Čakať vo vetre a mraze
čakať iba na to,
čakať a prestať vnímať čas
čakať hoci celú večnosť
Čakať a báť sa
čakať a v duši hľadať slová,
so srdcom v dlani čakať
čakať a láskou horieť

hoc' i bosí,
kedy zasa prídeš,
i svet okolo seba,
a všade vidieť iba Teba.
o to čo príde zajtra,
na ktorých veľa záleží,
na každý nový deň,
ako pochodeň.

... s dedkom z Hliníka

Keď padal smútok ako popolček

Padla na mňa sadza smútku,
čierna ako špatný deň
padla na mňa a už nechce vstať,
na kabáte nálad občas bledne
jej sviatočný, čierny šat.

Bola to náhoda,
keď padal smútok ako popolček,
hlúpa náhoda, že som tam vôbec stál,
nezmyselnosť tohto sveta
som v túto chvíľu nezbadal.

Ako drahý šperk,
zostal mi tento zvláštny diadém,
ako peha, ktorá krásli tvár,
znamienko divnej čiernej krásy,
dostal som ako malý dar.

... oslava 3. narodenín

Stačí tak málo

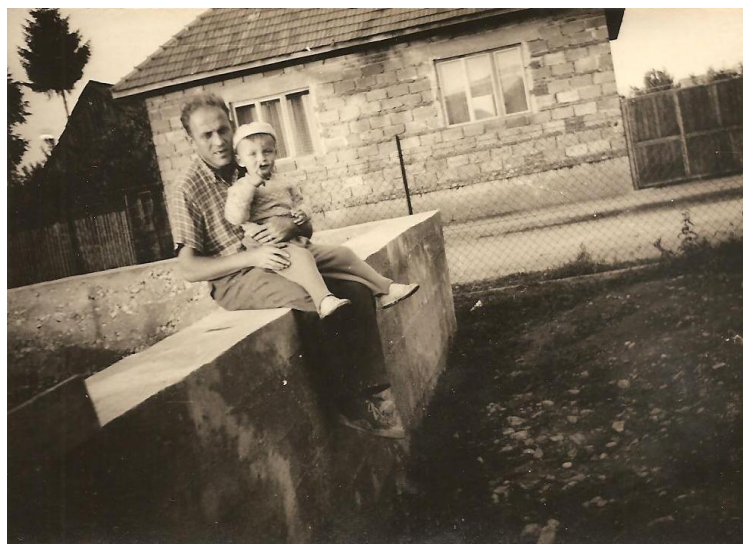
Bože, ako je krásne na svete,
keď ráno vstaneš
a slnko ti zasvieti do očí,
maličká včielka sedí na kvete
a ty máš taký zvláštny, hrejivý pocit.

Dívaš sa mlčky do modrej diaľavy
a spomínaš na pekné veci,
vtáča ťa náhle štebotom pozdraví
a svet je zrazu iný,
je krajší a lepší.

Často krát stačí tak málo,
aby nás pri srdci hrialo,
to teplo, čo každému v živote treba,
stačí tak málo,
stačí len urobiť šťastných iných,
namiesto samých seba.

... s mamou (r. 1963)

... s otcom (r. 1963)

Dieťa

Na koľko si človeče ceníš detskú hravosť?

Akú cenu má pre Teba,

prvé slovo z detských úst?

Je na svete azda ešte niečo krajšie,

ako detská túžba,

pohľad plný zvedavých otázok,

stisk mäkkých detských dlaní,

prvý nesmelý detský krok?

Márne sa pýtaš:

Čo sa skrýva v mysliach detí?

Koľko otázok a koľko odpovedí?

Akú cenu má zvonivý smiech

drobných detských úst?

Čo stojí ihravý pohľad

zvedavých detských očí?

K čomu ho vedie v srdci skrytý pud,

do neznámeho sveta rozprávok tisíc a jednej noci?

Ver mi,

dieťa je Tvoj život, krehký púčik kvetu,

daj pozor naň, veď dostal si ho z lásky.

Kto väčší, či cennejší poklad by Ti daroval?

Než je Tvoje dieťa,

zo všetkých darov najcennejší dar.

... žiak základnej školy

Spomienka na vzácneho človeka

Včera tu ešte bol
a dnes tu už nie je,
za sekundu sa otočil
celučký svet,
čo sa kedy stane
nikto nevie,
až keď to príde,
potom všetci uveríme,
že život je taký krátky,
trvá len chvíľu
a nič sa už nikdy
nevráti späť.
Bol človekom, čo často krát
viac myslel na iných
než na seba
a jednu ženu mal tak rád,
že zaslúžil si dostať viac,
než mu dal jeho syn,
či vlastný brat.
Zaslúžil si viac,
to povedal každý.
Odišiel vzácny človek
v nekonečnú šírú diaľ,
odišiel od nás navždy.
zostalo po ňom v živote prázdne miesto,
pár dobrých skutkov,
zopár krásnych spomienok,
na cimiteri osamelý hrob,
kde občas niekto zapáli sviecu,
pomodlí sa a to je všetko.

... sladkých pětáct'

Prvá láska

Si ako každá žena,
trochu milá, trochu zlá,
bojazlivá v hĺbke duše,
taká sladká, mámivá.

Už dávno som ťa tajne ľúbil
a nevedel to vôbec nik,
bolo to moje krásne tajomstvo
a ja v ňom tvoj nápadník.

Koľko otázok skrývajú tvoje oči?

Keď sa na mňa dívajú.

Koľko otázok sa v nich skrýva,
v tej bezodnej studnici ženskej duše?

Koľko slov skrývajú tvoje ústa?

Túžiace po bozku.

A koľko nehy sa skrýva v tvojom srdci,
v tom srdci, ktoré čaká na lásku....?

Dlho som hľadal tie správne slová,
ktoré treba povedať,
dlho som hľadal v sebe odvahu,
ktorú treba v láske mať.

Stokrát som s tebou
a stokrát ťa znovu poznávam,
život je bláznivo nádherný
a ja som rád, že ťa mám.

... na vychádzke s bratrancom Mirkom a sestrou Majou

... s kamarátmi z Bratislavy

Nikdy na Teba nezabudnem, babka

Chcel by som vzdať hold,
jednej obyčajnej, prostej žene,
otcovej mame – mojej babke.

Na všetko to pekné v živote prežité

a v srdci uložené,

zostane to vo mne navždy

ako niečo vzácne cenné

a nezmení to ani čas,

ani večné odlúčenie.

Mal som ťa úprimne rád,
za to, ako si sa o mňa starávala,
svedomito, prísne, ale s láskou,

tak ako moja dobrá mama.

A keď si spomeniem,
na tvoje lokše a vianočné koláče,
až mi srdce úzkosťou zaplače.
Ich vôňu cítim ešte i teraz,
je to stále rovnako živé,
akoby to všetko bolo iba včera.

Prečo je ten čas taký neúprosný

a stále kamsi uteká?

Ešte včera sme boli malé deti
a dnes tu už vidno dospelého človeka.

Prečo je to tak,
že do večnosti odchádzajú všetci tí,
ktorých sme mali nadovšetko radi,
rodičia, príbuzní, kamaráti?
Prečo s nami nemôžu byť navždy
... nekonečne?

Je to kruté zistenie, viem,
ale ľudský život je na to krátky,
aby sme pochopili,
preto sa radšej tešme na to,
čo príde potom,
To už bude naveky a večne!

Bohu vd'aka

Nikto ťa nikdy nevidel
a predsa v Teba verí celý svet.
Stvoril si všetko živé aj neživé,
vytvoril si dielo akému páru niet.

Úmysel to bol dobrý,
milovať ľuďi a odpúšťať viny,
ľudia sú ale hriešni
a za to sa platí,
často krát hodnotami najväčšími.

Ako dlho treba trpieť
za svoje činy,
aby sme sa stali spasenými?
Čo treba urobiť pre svoju záchranu?
Skoro nič, stačí tak málo,
viac veriť božiemu slovu
a všetko ostatné hodiť za hlavu.

Nebeský otče, buď ku nám milostivý,
keď budeš súdiť naše viny,
nedovoľ, aby nás ovládol diabol,
za naše skutky a naše chyby.

Pamätaj prosím, na obeť svojho syna,
na jeho lásku ku nám,
ktorá je stále živá,
viera v neho nás mnohých uzdravila
a dala nám nádej na večný život,
ktorý sa stále v jeho odkaze skrýva.

... v službách vlasti (r. 1979)

Najsilnejšie puto

Mám Vás rád, sestra, brat,
možno trochu inak, akoby ste chceli,
ľúbim Vás láskou našej mamy,
tak ako ona i ja

viem sa pre vás obetovať celý.

Spomínam si rád na staré časy,
keď sme sa spolu hrávali na dvore,
škriepili pri stole, nosili dlhšie vlasy.
Bolo to krásne obdobie – nádherný čas,
to sme si mysleli a dúfali, že tento svet,

bol stvorený iba pre nás.

Po rokoch bezstarostných prišla náhle zmena,
opustili sme rodné hniezdo
a ocitli sa v kolotoči sveta.

Hnala náš zvedavosť, túžba
spoznávať veci nepoznané,
obrovská snaha objavovať čosi nové,
často krát tajomné a zakázané.

Život je zmena

a zmeny, tie sa dejú neustále,
celý život je jedno veľké súperenie:
toho, čo tak veľmi chceme
a toho, čo práve máme.

Mám Vás rád, sestra, brat,
aj keď sme v podstate každý iný,
inak riešime svoje problémy
a inak priznávame svoje viny,
milujeme život taký, aký je,
rozdielny a pritom taký živý,
všetko sa raz skončí, ale láska medzi nami – nikdy.

... s mamou (r. 2000)

... pred vojenčinou

Pýtam sa: Prečo?

Už nie si v mojom srdci,
ani v mysli,
zostala len fotka
a to je málo . . .
Vyhaslo slnko,
čo nás zohrievalo,
bolo to dávno,
tak strašne dávno,
akoby sa to ani
nebolo stalo.
Odišla láska
a s ňou i neha,
všetko to odišlo
kamsi preč,
občas je osud
tak neľútostne krutý,
ku tým, čo ľúbia
celučkou dušou,
márne sa pýtam:
Prečo? Odpoveď na to niet.
Už nie si v mojom srdci
ani v mysli,
nastalo zvláštne
prázdno,
zovšednel môj
ružový svet,
šťastíčko inam
odcupkalo,
zostal len,
po láske smäd . . .

... s otcom a sestrou Majou

Vď aka za všetko mama!

Najdrahšia bytosť na svete,
zostane pre nás navždy – naša mama,
obyčajná, skromná žena,
ktorá nás mala nadovšetko rada.
Mama, od malinkého – mala,
vždy si sa o nás bála,
tá Tvoja materinská láska
 životom nás sprevádzala,
jej silu bolo cítiť všade,
v každom dotyku,
 v každom slove,
bola si náš anjel strážny,
ktorý nás chránil
 a stál pri nás,
pri každom úspechu i páde.
Zostala si taká
 po celý svoj život,
aká si bola každý deň:
Starostlivá,
 obetavá,
 trpezlivá
 a láskavá,
prísna,
 múdra,
 dobrá matka,
a keď bolo treba
 aj najlepšia kamarátka.
Za to ti mama,
 patrí náš obdiv
 a skromná vď aka.

Zrazu si odišla,
nečakane, tam d'aleko
na druhý svet,
zrazu si odišla
a už ťa viac niet,
navždy zhasli v Tvojich očiach
dva veselé plamienky,
zostala len bolesť v srdci,
uplakané oči
a na všetko krásne
iba spomienky.
Odišla si potichu,
bez rozlúčky,
tam, odkiaľ nieto návratu,
odišla si
a už sa nikdy nevrátiš späť,
neboj sa,
nemaj strach, že zabudneme „mami“,
v našich srdciach zostaneš navždy,
aj keď si tak strašne d'aleko,
pre nás si stále tu
s nami . . .

Šprímy - rýmy a iné drobné veršovizmy

časť druhá

*Boh ti dal tvár,
smiat' sa už musíš sám!*

Írske príslovie

Na medové týždne drahá	*	Jedna slečna snaživá,
zostala len spomienka,	*	so šéfom si užíva,
Teraz chúd'a	*	do mesiaca 2-3 krát,
perieš detské hovienka.	*	berie za to druhý plat.

X	X	X	X	X	X
---	---	---	---	---	---

Čo z toho, že si „majiteľom“ krásnej ženy,
keď sa ti na nej každý vysemení.

*

Pekným kvetom povieš veľa, nepochopí iba „teľa“.

*

Niektó má aj dobrú ženu	*	Zasa sme im naleteli
a túži mať inú,	*	ako takí debili,
často mu to 100x prejde	*	sľubovali hory-doly
a necíti žiadnu vinu.	*	a riť hrubú splnili.

X	X	X
---	---	---

Je to sladký adrenalín,	*	Je to všetko dobré,
klamať všetkých s vervou,	*	netreba to škrabať,
chce to iba trochu šťastia	*	stačí iba správne trhať,
a kus pevných nervov.	*	a ku sebe hrabať . . .

X	X	X	X	X	X
---	---	---	---	---	---

Najhoršie je keď sa spojí hlúposť a moc,
potom nepomôže ani kričať „Pomóóóó“.

*

Zas sa na nás valia hory sľubov,
jak tatarské hordy,
kde je pravda zakopaná,
vedia len tí, čo vyhrajú voľby.

*

Aby s Tebou išla mladá „šťanda“,
urob párkrát granda.

*

Aj keď verí v Krista, stále je komunista.

Vždy sme všetci pripravení
na hrozby a kalamity,
ale keď sa niečo stane,
tak sme často
v nezávideniahodnej situácii,
skrátka v riti.

*

Veľké cecky, pekné nôžky, otupia aj čertom rožky.

*

Nežije sa bohvieako v dnešnej dobe,
je to skôr zlé, ako dobré.
Ten, kto dnešným „bossom“ verí,
nepoletí na Seychely,
zostáva mu iba mlčky čakať,
sklopit' uši, zaťat' zuby
a len tvrdo makať.

*

To, že si sprostý ako poleno,
ešte neznamená,
že by t'a žiadne dievča nechcelo.
Záleží iba na tom,
aké veľké „zvierá“ si
a s akým platom.

*

Ak chce byť lekár-gynekológ špičkovým doktorom,
musí sa pozerat' do milióna otvorov.

*

Ľudia prosím Vás bdite,	* Mladá „žaba“ z dediny
veď každý, kto môže	* rada robí kraviny,
tak kradne.	* keď je potom v maléri,
Čo to nevidíte?	* trpnu všetci frajeri.

Lepšie je žiť skromne na dôchodku,
ako trpnuť,
že zaplním policajnú zvodku.

*

Najlepšie to v biznise majú „ľahké“ ženy,
nemusia meniť sortiment, menia iba ceny.

*

Generačný problém

V autobuse nápis hlási:
„Uvoľnite miesto starším“.
Je to pekná, múdra veta.
Ale kde je realita?

Mladí sedia, starí stoja,
divná je tá dnešná doba,
srdcia plné čudnej viery,
prázdne slová na papieri.

Kde je slušnosť a kde úcta?
Čo je súciť a čo pomsta?
Otázok je viac než dosť.
Pane Bože, čo nás čaká?
Aká budúcnosť?

*

Tento rozchod veľmi bolel,
náhle skončil mama – hotel.

*

Ak máte problémy so stolicou,
zapite žinčicu kapustnicou.

Maličká prosbička

Už sa nebúrite páni učítelia,
ani vy, zdravotné sestry,
lebo z Vás mnohí kompetentní
majú riadne nervy.

Sú to vážne veci
za čo bojujete – veru tak,
mohol by tých špecialistov na riešenia
ľahko trafiť šľak.

Otázne je, či ich bude škoda?
Ani veľmi nie,
veď u nás takých odborníkov
máme „jiščo mnóga“.

*

Inzeráty:

Mladá a pohľadná žena s bohatými životnými
skúsenosťami si hľadá muža, najradšej dementného,
alebo na invalidnom vozíčku, ktorý nevie, čo s peniazmi.
Zn. Obaja dosiahneme svoj vrchol.

Zháňam sviňu, takú do 120 kg, do zimy pochovám
a potom zabijem. Prosím Vás už za mnou neposielajte
policajtov, politikov, manželky, svokry a im podobné
indivíduá, lebo potom mám problém s vysvetľovaním,
ďakujem. Zn. Sviňu nekupujem pre zábavu, ale na mäso!

Dám do prenájmu, alebo darujem svokru v dobrom
technickom a zdravotnom stave. Je nevyspytateľná,
arogantná a fyzicky dobre stavaná, vhodná ako trénažér
pre budúce manželské páry. Zn. Lepšie 1x vidieť, ako
100x počuť.

... s bratrancom Milanom a kamarátom Petrom

... v práci s bratom Jožkom

Oslia story

Cesty sú plné policajtov a radarov,
prejsť bez újmy dá sa,
len so šťastím a veľkou odvahou.
Všetko sa to tu robí pre ľudí
a väčšie bezpečie,
prečo potom každý normálny odíde,
alebo utečie?
Zovšadiaľ sa na nás valia sladké sľuby,
pekné reči,
o tom ako je tu krásne, dobre,
sú to iba kecy,
vedia to mnohí, ale mlčia o tom všetci.
Toto je tá naša slávna realita,
svetový unikát, naša špecialita,
mať holú ríť a tváriť sa,
že je tu Amerika.
Komu to všetko prospieva?
No predsa tým:
Ktorých pobláznil úspech,
zlákala moc a opíja prosperita.

*

Ľudia, čo myslíte?
Prečo máte stále holé rite?
Lebo ste závislí na tamtých „hore“.
Je Vám to jedno?!
Tak potom nefrlite!

*

Prečo je tu veľa vecí na prd?
Lebo často ich riešenia
smrdia ako záchod.

Červená sa tráva, u nás sa to stáva

Na futbale cez prestávku
býva taký zvyk,
že zavolá sa poldeci
fanúšika fanúšik.
Hneď je potom futbal krajší – farebný,
menej z neho bolia oči,
zabúda sa na prehry.

Ten náš futbal
to je, ale zvláštna hra,
v nej aj lepší často prehráva,
na vine sú tomu peniaze,
s nimi ide všetko ľahšie,
bez nich katastrofálne.

Je to čudné,
ale vždy tu boli takí ľudia,
ktorým biznis voňal viac než futbal,
za všetkým je cítiť vôňu peňazí,
preč je to, čo bolo krásne,
stratila sa radosť z hry.

Či to bolo vždy to správne?

A či nie?

Málokto si dneska uvedomuje,
hlavné je, že súťaž hrá sa ďalej
a to všetko ostatné je pre fanúšikov pasé.
Ten kto s týmto nesúhlasí,
ten si môže vysniť – hoc' i vlastný vzor,
na Slovensku predsa máme
iba samých expertov.

Ako bumerang

Napadlo nám veľa snehu,
prišiel silný mráz
zo dňa na deň zrazu udrel
zimný čas.

Vraj sme dobre pripravení,
tak ako už veľakrát,
naše plány náhle marí
sneh a chlad.

Vari je to neskúsenosť,
a či náhoda?
Že nás ako malých chlapcov
cvičí matka príroda.

Stále zas a dookola,
opakuje sa to rok, čo rok
pokiaľ sniežik nenapadne,
všetko šľape mimoriadne
všade vládne poriadok.

A keď zrazu svoju silu
ukáže nám príroda,
poriadok sa mení v chaos,
dovidenia pohoda.

Nastanú nám kruté časy,
krušné chvíle dovtedy,
kým sa zasa nevyčasí,
nezmenia sa pomery.

Každý preto radšej čaká,
čo príroda urobí,
či to „chúďa“ zvládne sama
aj bez našej podpory.

Je to asi to najlepšie,
čo sa práve môže stať,
my to potom – a to vieme,
vyčíslime, vykážeme,
v sume úspor, výdajov a strát,
nik nepríde pritom skrátka,
ani ľudia, ani štát,
chce to iba pevné nervy
a kus šťastia akurát.

Vo svojich veršíkoch som sa snažil písať o veciach, ktoré nás obklopujú a ktorých sme súčasťou. Vždy som sa snažil pomenovať veci pravým menom a tak ako som to aj cítil. Zastávam názor, že by sme mali za života robiť veci tak, aby keď tu už nebudeme, si na nás ľudia aspoň spomenuli.

DOPREČÍTANIA!

VL

JUBILEUM

Autorsky a redakčne spracovali:

Autor: Vladimír Lulák

Zostavil: Janka Tabačiková

V úvode prispeli: Mgr. Mária Trebatická Skybová
Jozef Lulák

Grafická úprava: Bc. Peter Drábik

Vydalo občianske združenie GALZA v spolupráci
s Klubom muzeálnej a galerijnej spoločnosti v Bytči

Povolil Okresný úrad v Bytči, dňa 12. 12. 2000 pod
čísлом OÚ 3/2000. Vytlačené bez apretácie.

